

klizení dovolatelova z bytu, o který běží, neboť podle tohoto exekučního titulu byl dovolatel povinen byt svůj vykliditi do 14. února 1924 (§§ 573 poslední odstavec a 575 poslední odstavec c. ř. s.). Svolení k výpovědi vázáno bylo sice na podmínku, že žalovaný má současně pro dovolatele vykliditi a jemu odevzdati svůj dosavadní byt o jednom pokoji a kuchyni s příslušenstvím v Praze, ale tato skutečnost nemohla býti na závalu povolení exekuce nuceným vyklizením, neboť stačilo pouhé tvrzení žalovaného v exekučním návrhu, že náhradní byt je pro dovolatele skutečně připraven a exekuce na pouhé toto tvrzení musila býti povolena. Poněvadž za tohoto stavu v době, kdy dovolatel podal žalobu podle §u 228 c. ř. s., hrozila mu exekuce nuceným vyklizením, měl nepochybně právní zájem, by bylo najisto postaveno, že trvá dále nájemní smlouva ohledně jeho dosavadního bytu, a to, aby se tak stalo co nejdříve, neboť tím měly býti odvráceny účinky exekučního titulu, účinného po 14 dnů od 14. února 1924 počínaje (§ 575 poslední odstavec c. ř. s.). Toto všecko bylo obsaženo v dovolatelově přednesu žalobním, proto sluší odmítnouti mínění druhé stolice, že dovolatel ani netvrdil, že má zájem, by určení tohoto nájemního poměru stalo se co nejdříve, tedy bez odkladu.

Čís. 4709.

Zákon o ochraně nájemců ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.

Nezáleží na tom (§ 6 zák.), po jakou dobu bydlel dědic v domě zůstavitelově, aniž na tom, zda se vzdal svého dřívějšího bytu, jen když nemá jiného bytu.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 229/25.)

Žalovaný Jindřich C. bydlel dříve v bytě své matky v domě žalobcově; odstěhoval se od ní v roce 1921 a bydlel jinde v podnájmu, teprve, když matka jeho se v září 1924 roznemohla a byla převezena do všeobecné nemocnice, na její vzkaz, by denně do jejího bytu docházel, tak činil, od 1. října 1924 v bytě matky bydlel a 3. října 1924 se také na policejním komisařství do bytu toho přihlásil. Po smrti matky žalovaného (zesnulé dne 6. října 1924) domáhal se žalobce na žalovaném vyklizení bytu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Ježto jest nesporno, že žalovaný jest jako syn zůstavitelky jejím zákonným dědicem, sám do bytu zůstavitelky se v říjnu 1924 přestěhoval a se dne 3. října 1924 do něho policejně přihlásil, odhlásiv svůj dosavadní byt v září 1924, jsou veškeré skutkové předpoklady §u 6 zákona splněny, ježto jest rovněž nesporno, že v době smrti nájemnice v jejím bytě bydlel, a zákon nevyžaduje, by se zůstavitelkou sdílel trvale její domácnost, jak první soudce mylně se domnívá. Nesprávným jest také náhled žalující strany, že zákon vyžaduje, aby dědic po delší dobu společnou domácnost se zůstavitelkou sdílel, což prý plyne ze slov zákona »by-

dlel«. To ze zákona nijak neplyne. Nesejde tedy na tom, že nastěhoval se žalovaný několik dní před smrtí zůstavitelky do jejího bytu na její vzkaz, stačí, že v době smrti v bytu jejím bydlel, třeba jen několik dní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. není opodstatněn. Dovolatel míní, že účelem zákona o ochraně nájemníků není, by jako tomu jest v tomto případě, zjednal někomu lepší a lacinější bydlení, než toho potřebuje. Poukazuje k tomu, že žalovaný měl byt, že v něm bydlel od roku 1921, že nepotřeboval jiného bytu, že mohl v něm bydlet i nadále, a, když se krátce před matčinou smrtí, kterou očekával zcela bezpečně, nastěhoval do jejího bytu, za její nepřítomnosti, po případě bez jejího vědomí, možno i proti její vůli, že nejsou splněny požadavky Šu 6 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n., nýbrž je patrno, že žalovaný jenom nesprávným způsobem využívá tohoto ustanovení. Dovolatel rozchází se jednak těmito vývody částečně s odvolacím zjištěním, a potud nelze považovati uplatněný důvod dovolací za zákonitě provedený, jednak přehlíží právní podstatu v úvahu přicházejících předpisů. Předpisem Šu 6 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. upraven byl s hlediska tohoto zákona a jeho ochranných cílů předpis Šu 1116 písm. a) obč. zák., podle kterého nájemní smlouva nezaniká smrtí toho neb onoho ze smluvníků. Zákon o ochraně nájemců rozšiřuje oním předpisem svou ochranu i na dědice, kteří nemajíce vlastního bytu, bydlili v době nájemníkovy úmrtí v jeho bytě. Zákon nekladl za podmínku, by bydlili v jeho bytu před jeho smrtí nějakou dobu, tedy nezáleží na délce tohoto předcházejícího bydlení. Také neklade za podmínku, zda se dědicové před tím, než se nastěhovali k zůstaviteli, vzdali svého bytu, zákon pouze zabraňuje, by, komu se dostává takto jeho ochrany, neměl ještě jiného bytu a tím z ochrany zákona netěžil na úkor nebydlících. Zákon běže zřetel také na rodinné důvody, neboť, chráně nájemce, ochraňuje nepřímo i rodinný život, bez vlastního domova nemožný. To všecko jest v tomto případě u žalovaného. Je dědicem své matky, před tím neměl vlastního bytu a nebylo dokázáno, že by jej měl. Bydlel před matčinou smrtí v jejím bytě. Odvolací soud tedy nepochybil po stránce právního posouzení sporné věci, dospěv k závěru, že byly splněny náležitosti Šu 6 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. a usoudiv, že žaloba není důvodem po právu.

Čís. 4710.

Pro určení výživného proti manželskému otci jest příslušným obecný soud dítěte, bydlícího v zemích historických, třebas otec byl nyní expován v cizině. Lhostejno, zda před tím pobýval sám (bez dítěte) v tuzemsku. Předpis odstavce druhého Šu 70 j. n. platí obdobně i pro nezletilé manželské dítě.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Nd I 46/25.)